

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony orzeczeniem tribunal du travail de Bruxelles (17ème chambre), wydanym dnia 8 sierpnia 2004 r. w sprawie Gérald De Cuyper przeciwko Office national de l'emploi

(Sprawa C-406/04)

(2004/C 284/21)

W dniu 23 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie orzeczenia tribunal du travail de Bruxelles (17ème chambre), (sąd pracy w Brukseli, 17-sta izba) wydanego dnia 8 sierpnia 2004 r. w sprawie Gérald De Cuyper przeciwko Office national de l'emploi (krajowy urząd pracy).

Tribunal de travail de Bruxelles (17ème chambre) zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Czy obowiązek posiadania rzeczywistego miejsca zamieszkania w Belgii, od którego art. 66 arrêté royal (dekretu królewskiego) z dnia 25 listopada 1991 ustanawiającego przepisy dotyczące bezrobocia uzależnia przyznanie zasiłku bezrobotnemu powyżej 50 roku życia, korzystającemu na mocy art. 89 tego dekretu ze zwolnienia od obowiązku zgłaszania się w urzędzie pracy w wyznaczonych terminach, będącego odstępstwem od warunku potwierdzania gotowości do podjęcia pracy przez bezrobotnego, nie stanowi naruszenia prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu przyznanego każdemu obywatelowi europejskiemu na mocy art. 17 i 18 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską?

Czy obowiązek posiadania rzeczywistego miejsca zamieszkania na terytorium państwa posiadającego kompetencje do przyznania zasiłku dla bezrobotnych, uzasadniony w systemie prawa wewnętrznego koniecznością kontroli spełnienia warunków prawnych wypłaty świadczeń na wypadek bezrobocia, czyni zadość wymogowi proporcjonalności, któremu winno odpowiadać dążenie do realizacji celu ochronny interesu powszechnego, stanowi ograniczenie prawa do swobodnego przemieszczania się i pobytu przyznanego każdemu obywatelowi europejskiemu na mocy art. 17 i 18 WE?

Czy obowiązek posiadania rzeczywistego miejsca zamieszkania nie powoduje nierówności praw obywateli europejskich pochodzących z państwa posiadającego kompetencje w zakresie przyznania zasiłku dla bezrobotnych, uznając to prawo w stosunku do tych, którzy nie czynią użytku ze swego prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania, przyznanego każdemu obywatelowi europejskiemu na mocy art. 17 i 18 WE, a jednocześnie odmawiając tego prawa tym, którzy je wykonują, poprzez zniechęcający skutek, jaki to ograniczenie powoduje?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Hoge Raad der Nederlanden wydanego dnia 24 września 2004 r. w sprawie Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede

(Sprawa C-391/04)

(2004/C 284/22)

W dniu 29 września 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Hoge Raad der Nederlanden (Królestwo Niderlandów) wydanego w dniu 24 września 2004 r. w sprawie Staatssecretaris van Financiën przeciwko Stichting Kinderopvang Enschede.

Hoge Raad der Nederlanden zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 13A ust. 1 lit. g), h) oraz i) Szóstej Dyrektywy⁽¹⁾ powinien być rozumiany w ten sposób, że uprzednio opisane świadczenie usług polegające na pośrednictwie w zakresie opieki nad dziećmi w wieku przedszkolnym i dziećmi w wieku szkolnym poza godzinami nauki w szkole w domach rodziców przyjmujących, jest usługą objętą jednym lub kilkoma z powyżej wskazanych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z dnia 13 czerwca 1977 r., str. 1-40.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony wyrokiem Cour d'appel de Poitiers (sąd apelacyjny w Poitiers) (druga izba cywilna), wydanym dnia 21 września 2004 r. w sprawie Conseil général de la Vienne przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects

(Sprawa C-419/04)

(2004/C 284/23)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony wyrokiem Cour d'appel de Poitiers (druga izba cywilna) (Francja) wydanym dnia 21 września 2004 r. w sprawie Conseil général de la Vienne przeciwko Directeur général des douanes et droits indirects, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 30 września 2004 r.

Cour d'appel de Poitiers zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 871 Wspólnotowego Kodeksu Celnego dotyczący pokrycia kwoty długu celnego powinien być interpretowany w ten sposób, że ustanawia on niezbędne i obowiązkowe postępowanie pod rygorem nieważności, gdy krajowe organy celne okazały w jakimkolwiek momencie postępowania w sprawie pokrycia, że mają wątpliwość w stosunku do płatnika w dobrej wierze co do zakresu kryteriów dotyczących pokrycia lub umorzenia należności wynikających z długu celnego, który został pominięty z powodu niezaksięgowania w terminie, w którym powinien być zostać pokryty, gdy chodzi o dług dotyczący ewentualnego włączenia do ceny nabycia sprzętu audiowizualnego dostarczonego przez dostawcę kanadyjskiego należności ryczałtowej zawartej obowiązkowo w cenie biletu wstępu do parku rozrywki, gdzie te urządzenia są eksploatowane, niezależnie od tego, czy odwiedzający, który zapłacił taką należność, korzystał z tej eksploatacji?

o umożliwienie mu zmodyfikowania jego zarzutów i żądań;

— Ewentualnie o:

uchylenie decyzji Komisji z dnia 14 czerwca 2001 r. w zakresie wszystkich jej postanowień, a także decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2002 r. w zakresie, w jakim ogranicza ona do 35 % część jego uposażenia podlegającą transferowi do Luksemburga, stałego miejsca służbowego skarżącego;

o obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty:

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2004 r. przez Georgiosa Gouvrasa od wyroku wydanego w dniu 15 lipca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecią izbę) w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 Georgias Gouvras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-420/04 P)

(2004/C 284/24)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich Europejskich w dniu 29 września 2004 r. wpłynęło odwołanie sporządzone przez Georgiosa Gouvrasa reprezentowanego przez A. Coolena, J.N. Louisa, E. Marchala i S. Orlandi, od wyroku wydanego w dniu 15 lipca 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 G. Gouvras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Trybunału:

— O orzeczenie,

iż wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-180/02 i T-113/03 (Georgios Gouvras/ Komisja Wspólnot Europejskich), zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddała on żądania uchylenia przedstawione w sprawie T-180/02 oraz żądania uchylenia decyzji Komisji z dnia 30 kwietnia 2002 r. ograniczającej do 35 % część jego uposażenia podlegającą transferowi do Luksemburga podczas okresu jego oddelegowania;

— A następnie, w drodze stosownych postanowień,

Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa przyjmując, że Komisja udzieliła skarżącemu niezbędnych informacji, umożliwiając mu ocenę jego praw przed wyrażeniem przez niego zgody na oddelegowanie w interesie służby. W rzeczywistości, Komisja nie poinformowała go o decyzji ustanawiającej jako miejsce służbowe skarżącego Ateny i o konsekwencjach finansowych z tym związanych, takich jak utrata prawa do dodatku z tytułu przesiedlenia oraz prawa do zwrotu kosztów corocznej podróży, czy o stosowaniu do jego wynagrodzenia współczynnika wyrównawczego dla Grecji.

Podobnie, Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa przyjmując, iż w przedmiotowym przypadku warunki przewidziane w art. 85 regulaminu zostały spełnione. W rzeczywistości zwrot świadczenia nienależnego na podstawie art. 85 regulaminu zakłada nieprawidłowość wpłaty, której jej beneficjent był świadomy lub której wadliwy charakter był na tyle oczywisty, że beneficjent nie mógł tego faktu pominąć. Ponadto, w braku wyraźnych postanowień w regulaminie dotyczących określenia miejsca służbowego, nie mógł on w tym przypadku działać w sposób nieprawidłowy, zaś biorąc pod uwagę wątpliwości samej Komisji dotyczące praw przysługujących skarżącemu, nie można przyjąć, iż miał on świadomość omawianych nieprawidłowości.

Wreszcie, Sąd popełnił błąd co do prawa przyjmując, że bez względu na wyjątkową sytuację skarżącego, którego miejsce służbowe zostało zmienione po upływie ponad 9 miesięcy od momentu oddelegowania go, Komisja mogła w sposób zgodny z prawem odrzucić jego wniosek złożony na podstawie art. 38 lit. d) regulaminu o umożliwienie mu dokonania transferu na warunkach przewidzianych w art. 17 załącznika VII do regulaminu, kwot niezbędnych dla pokrycia dodatkowych kosztów, które musiał on ponieść w Luksemburgu, stałym miejscu służbowym.